

Sygn. akt VI U 525/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2020r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2020 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy W. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tyt. wypadku

z odwołania od decyzji z dnia 18 kwietnia 2018 r., znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi W. J. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości odpowiadającej 30% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 25.620,00 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dwadzieścia 00/100).

Sygn. akt VI1 U 525/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił W. J. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej.

Uzasadniając decyzję organ rentowy wskazał, że przyczyną odmowy jest to, iż lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2018 r. nie stwierdził uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową.

(k. 6 decyzja w aktach ZUS)

Ubezpieczony W. J. zaskarżył powyższą decyzję wnosząc o przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania. Wskazał, że stwierdzono u niego chorobę zawodową w postaci kostno-stawowego zespołu wibracyjnego.

(k. 3 odwołanie)

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zaskarżoną decyzję i jej argumentację.

(k. 6 odpowiedź na odwołanie)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. J. był objęty ubezpieczeniami społecznymi, w tym ubezpieczeniem wypadkowym, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie usług leśnych – jako drwał motorniczy. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonywał ok. 20 lat czynności drwala motorniczego, które polegały na ścinie drewna, obróbce drewna przy użyciu pilarek spalinowych oraz przygotowaniu drewna do zrywki. Wykonywał również prace polegające na tworzeniu nasadzeń i pielęgnacji lasu. Praca z użyciem pilarek spalinowych, wytwarzających wibrację miejscową przenoszoną na kończyny górne, wynosiła 5 godzin miesięcznie.

Poradnia (...) w G. rozpoznała u W. J. chorobę zawodową w postaci zespołu wibracyjnego: postaci kostno-stawowej. Powyższe rozpoznanie stanowiło podstawę do wydania w dniu 13 lipca 2015 r. decyzji stwierdzającej chorobę zawodową przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w M..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 2 stycznia 2018 r. W. J. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o jednorazowe odszkodowanie w związku z chorobą zawodową.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 14 lutego 2018 r., podjętym po konsultacji lekarza konsultanta ortopedy, rozpoznano u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych, stan po alloplastyce stawu biodrowego prawego w listopadzie 2017 r. oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów łokciowych – bez istotnej dysfunkcji narządu ruchu. Lekarz orzecznik ustalił 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami choroby zawodowej stwierdzonej decyzją z 13 lipca 2015 r.

Ubezpieczony złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 9 kwietnia 2018r. rozpoznano u niego zmiany zwyrodnieniowe stawów łokciowych, dysfunkcję stawu nadgarstkowego – bez istotnej zmiany narządu ruchu oraz podtrzymano stanowisko lekarza orzecznika o 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami choroby zawodowej ubezpieczonego.

W rzeczywistości to orzeczenie komisji lekarskiej stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

(Dowód: opinie lekarskie – k. 11 i 16 akt ZUS; sprzeciw – k. 13 akt ZUS)

Ubezpieczony cierpi na chorobę zawodową, tj. zespół wibracyjny – postać kostno-stawową. Wykonane w 2014 r. zdjęcia stawów łokciowych wykazały u niego zwichnięcia szpar stawowych w stawach łokciowych z cechami brzeżnej osteofityzy na krawędziach kości wokół szpar stawowych, zaś okołostawowo mnogie, wolne ciała chrzęstno-kostne, z przewagą po stronie lewej. Badania w kierunku postaci naczyniowo-nerwowej zespołu wibracyjnego (palestezjonomia i termometria skórna) wykazały obustronne podwyższenie progów czucia wibracji, przy prawidłowej temperaturze powierzchniowej skóry rąk i jej wyrównaniu po 20 minutach od oziębienia, co pozwala na przyjęcie, że u ubezpieczonego występują dyskretne zaburzenia naczyniowo-ruchowe w przebiegu choroby wibracyjnej.

Z uwagi na występowanie zmian radiologicznych i czynnościowych w obrębie obu stawów łokciowych oraz zgłaszane dolegliwości o typie drętwienia palców, co jest typowe dla zaburzeń naczynioruchowych w przebiegu powyższej choroby, długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z chorobą zawodową wynosi u W. J. 30% zgodnie z pozycją 195a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974), dalej: rozporządzenia. Jest to choroba wibracyjna wyrównana (postać parestezyjno-czuciowa, wstępne stadium zmian naczyniowych, drobnych zmian kostnych wykrytych radiologicznym badaniem układu kostno-stawowego), która stanowi przeciwwskazanie do pracy w narażeniu na działanie wibracji.

(dowód: opinia biegłego sądowego medycyny pracy – k. ZUS)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody w postaci dokumentów szczególnie znajdujących się w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy J. G..

Oceniając okoliczności bezsporne Sąd miał na uwadze, że nie budziły wątpliwości, nadto znajdowały potwierdzenie w dokumentach, których autentyczności i prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Oceniając opinie biegłego sądowego J. G. Sąd podzielił jej wnioski. Biegły wykonał opinię na podstawie nie tylko dokumentacji zawartej w aktach, w tym dokumentacji medycznej, ale także na podstawie ambulatoryjnego badania ubezpieczonego. Biegły w sposób szczegółowy, a nade wszystko jasny i przejrzysty, wyjaśnił w czym upatruje długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową ubezpieczonego oraz jego wysokości. Opinia jest szczegółowa, a jej wnioski konkretne, logicznie uzasadnione i kategoryczne. Strony nie zakwestionowały opinii biegłego, co pozwany potwierdził wprost w piśmie z dnia 15 lipca 2020r. (k. 144).

Sąd pominął opinie biegłych sądowych ortopedy W. P. oraz biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy B. J.. Biegły ortopeda wskazał, że z uwagi na nieswoistość wykazanych zmian w stawach łokciowych nie jest w stanie ustalić, czy pozostają one w związku z narażeniem na wibracje, a jeśli tak to w jakim stopniu i zaproponował powołanie dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy. Opinia biegłego sądowego B. J. w zakresie okoliczności spornych powoływała się na opinię biegłego sądowego ortopedy, który właśnie wyjaśnił, że nie jest w stanie określić związku zmian w stawach łokciowych ubezpieczonego z narażeniem na wibracje. Z tego powodu Sąd powołał dowód z opinii kolejnego biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy J. G..

Zgodnie z art. 11 ust. 1 do 4 ustawy z dnia z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz.U.2017.1773, ze zm. - dalej zwana ustawą wypadkową), ubezpieconemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji.

Stosownie do art. 12 ust. 1 tej ustawy jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 1 tej ustawy. Do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1 przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15 (art. 12 ust. 5 cyt. ustawy).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że skoro postępowanie dowodowe potwierdziło, iż ubezpieczony doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 30% z pozycji 195a rozporządzenia to na podstawie art. 11 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 1 i 5 ustawy wypadkowej należało mu się odszkodowanie w wysokości 30 x 854 zł - tj. kwota 25 620 zł. Zaskarżona decyzja została wydana 18 kwietnia 2018 r., a w okresie od 1 kwietnia 2018 r. do 31 marca 2019 r. kwota jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wynosiła 854 zł na podstawie obwieszczenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 lutego 2018 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej M.P. z 2018 r. poz. 268.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.